

Toamna lui Mușatescu la Câmpulung

Toamna este un anotimp plin de culoare, farmec și peisaje superbe. Copacii și-au pierdut podoaba, iar frunzele nu se nasc ca să fie călcate în picioare...fiecare își șoptește fericirea.

Soarele este departe, *nu sunt sensibilă la frig. Chiar și gerul mă lasă rece*, dar atunci când ies din casă și simt miros de toamnă, simt o căldură interioară.

E o zi superbă de toamnă. *Când cerul e senin, parcă e duminică în văzduh*. Prunii, merii, perii și ceilalți pomi din livadă deschid ochii uimiți și se scutură zgribuliți de frigul de afară.

Vine noaptea răcoroasă, iar frigul se lasă ușor, spulberând tainele ascunse ale toamnei. Ca într-un vis, Toamna mi-a apărut în față, coborând din caleașca ei de aur. Am întins mâna spre ea, am deschis ochii și am realizat că noaptea, *viteza gândului circulă în ani – întuneric*.

Mulți spun că zilele de toamnă sunt plictisitoare, dar nu sunt conștienți de faptul că plictiseala lungește ziua și scurtează viața.

Toamna și-a îndeplinit misiunea de a bucura lumea și lasă loc pentru Crăiasa Zăpezilor. Iar în sufletul meu rămân doar *amintiri, care sunt asemenea cărților din bibliotecă: le cauți câte una când nu mai ai ce citi...*